

PROLOOG

Hij stond aan de zijkant, in de schaduw, en liet zijn woede kolken. Hij had zijn woede nodig. Daar leefde hij van. Die woede ontstak het vuur en de passie die hij in zijn woorden en in zijn optreden legde.

Het publiek voelde dat en reageerde erop. Hij had het vermogen dezelfde woede bij hen aan te wakkeren. Zijn publiek bestond vooral uit eenvoudige plattelanders en dorpelingen, en hij speelde met al zijn volksmennerstrucs in op hun vooroordelen en hun onverdraagzaamheid, tot ze hun vuisten balden en om gerechtigheid riepen.

De bron van zijn eigen woede was duidelijk. Hij vond dat hem was afgepakt waar hij op grond van zijn geboorte recht op had en erfgenaam van was. En dat was gebeurd door de nukken van een vorst die de aanspraak op de troon van zijn eigen familie wilde verstevigen. Hij had met één pennestreek een eeuwenoude wet veranderd en vastgelegd dat in Araluen ook een vrouw troonopvolger kon zijn.

De meeste Araluenen hadden de wet zonder morren geaccepteerd, maar een klein groepje fanatici en conservatieven was ertegen. Ze hadden de Clan van de Rode Vos opgericht, en dat geheime groepje had gezworen oude tijden te laten herleven en van de troonopvolging weer een mannelijke zaak te maken.

Toen hij ze een paar jaar geleden ontdekte, was de Clan van de Rode Vos nog maar een klein groepje van nog geen vijftig man. Toch had hij dat gezelschap gezien als de sleutel naar zijn

bestemming, de troon van Araluen. Hij had ingezien dat deze nu nog zwakke en slecht georganiseerde beweging de basis kon zijn om zijn campagne te lanceren. En dus had hij zich erbij aangesloten en zijn onomstreden talent voor organisatie en leiderschap aan de beweging toegevoegd.

Hij was de dorpen afgereisd en had op geheime bijeenkomsten zijn boodschap verkondigd, rustig afwachgend tot de Clan langzaam begon te groeien. Het aanvankelijke groepje van nog geen vijftig man was uitgroeid tot een beweging met vele honderden aanhangers, en het was inmiddels een machtige organisatie met ruime financiële middelen. En hij was stapje voor stapje opgeklommen tot *Vulpus Rutilus*, de Rode Vos, de leider van de Clan.

Hij kon een menigte handig en overtuigend toespreken, maar dat was slechts één aspect van zijn ingewikkelde karakter. Als het nodig was kon hij ook streng en meedogenloos zijn, en hij had bij verschillende gelegenheden mensen pootje gehaakt als ze hem op weg naar de top dreigden tegen te houden.

Minstens zo belangrijk was dat hij al vroeg had geleerd dat hij zijn doelen het beste kon bereiken door zich charmant en vriendelijk voor te doen. Als zijn moeder hem er als jongen weer eens op had gewezen wat voor onrecht hem was aangedaan, voegde ze er altijd aan toe dat je 'met honing meer vliegen vangt dan met azijn'. Die les had hij in de jaren waarin hij ouder werd en tot volwassene uitgroeide altijd goed onthouden.

Hij had zichzelf aangeleerd zich zo te gedragen dat anderen hem aardig vonden, dat ze ervan overtuigd raakten dat hij hun vriend was. Als een gedreven toneelspeler wist hij zijn vijandschap verborgen te houden achter een buitenkant van warmte en hartelijkheid – en een innemende glimlach. Zelfs nu zat er nog een handvol mensen in de leiding van de Clan van de Rode Vos aan wie hij een hekel had, maar niemand wist dat en ze beschouwden hem allemaal als een vriend, als een trouwe en hartelijke bondgenoot.

En er waren anderen, buiten de beweging, mensen die hij als zijn ergste vijanden beschouwde, maar die geen idee hadden hoezeer hij ze, onder zijn uiterlijke opgeruimde vriendelijkheid, haatte.

Het moment naderde waarop hij op kon houden met zijn toneelspel en zijn ware gevoelens kon blootgeven. De gedachte daaraan stemde hem buitengewoon tevreden.

Ze waren bijeen op een grote open plek in het bos, tussen drie dorpen waar hij leden voor de Clan had geworven. Hij bekeek de aanwezigen. Er waren uitsluitend leden van de Clan uitgenodigd, en er stond een met zwaarden en knuppels gewapende garde om de menigte heen om te voorkomen dat buitenstaanders iets van de bijeenkomst mee konden krijgen. Er waren tegen de honderd mensen aanwezig, een uitstekende opkomst. Aanvankelijk had hij voor groepjes van hooguit tien mensen gesproken, en dat waren vaak ook nog eens half geïnteresseerde mensen, die vooral even uit de sleur van hun saaie levens wilden treden. Inmiddels maakte de beweging de tongen al behoorlijk los. Er steeg een verwachtingsvol geroezemoes op uit de menigte die op hem wachtte.

Het was tijd om op te komen, besloot hij. Hij had de afgelopen jaren feilloos geleerd hoe hij zijn publiek moest benaderen. Zo wist hij ook precies wanneer hij zich moest laten zien – om dan nog een paar minuten te wachten, zodat de verwachting plaatsmaakte voor gretigheid en enthousiasme, voor hem en voor de zaak.

Links van hem was een podium, omringd door brandende fakkels en erachter een doek met de afbeelding van een rode vos erop.

Hij zette zijn masker op – een vossengezicht dat zijn ogen, neus en wangen bedekte. Hij trok het met vossenbont afgezette gewaad wat strakker om zijn lichaam, beklom de drie treden aan de achterkant van het podium en schoof het doek zo opzij dat

het leek alsof hij als bij toverslag tussen de fakkels verscheen.

Na zijn opkomst was het publiek heel even muisstil, maar op het moment dat hij zijn armen spreidde en het bloedrode gewaad uitwaaierde, barstte het applaus los.

‘Vrienden!’ riep hij, precies op het moment dat het applaus een beetje minder werd, maar nog voordat het helemaal was weggestorven.

Nu hielden ook de laatste mensen op met klappen, in afwachting van zijn woorden. Zijn stem galmde over de open plek en bereikte moeiteloos de mensen die helemaal achteraan stonden.

‘Duizenden jaren lang gold er in ons land een wet die bepaalde dat alleen een man aanspraak op de troon kon maken. Dat was een goede wet. Een rechtvaardige wet. Het was een wet die de wens van de goden respecteerde.’

Er klonk een instemmend gemompel op uit de menigte. Hij vroeg zich even af waarom ze zo graag van hem aannamen dat dit een door de goden goedgekeurde wet was. Maar dat deden ze nu eenmaal, elke keer weer. Het maakte deel uit van de grote leugen die hij in het leven had geroepen – de leugen die, als hij maar vaak genoeg werd herhaald, in de oren van zijn luisteraars uiteindelijk waarheid werd.

‘Een paar jaar geleden besloot een koning, zonder om raad te vragen of te overleggen, dat hij deze wet mocht veranderen. En dat deed hij dan ook, met één enkele pennenstreek. Zomaar, gewoon omdat hij het kon.’

Hij liep naar de voorkant van het podium en boog zich naar zijn publiek toe. Zijn stem werd hoger en harder. ‘Wilden wij verandering van die wet?’

Hij wachtte heel even en hoorde de verwachte reactie. ‘Nee!’ riep de menigte. Als niemand reageerde, had hij in het publiek wel een paar van zijn mensen staan die met schreeuwen zouden zijn begonnen.

‘Hebben we om verandering van die wet gevraagd?’

‘Nee!’ echode het over de open plek in het bos.

‘Waarom deed hij het dan toch?’ Dit keer laste hij geen pauze in. ‘Om ervoor te zorgen dat de troon in zijn familie zou blijven. Om zijn kleindochter aan de macht te helpen. En daarna haar dochter.’ Toen de koning de wet veranderde was zijn kleindochter nog niet eens geboren, maar eenmaal flink opgezweept waren de mensen maar al te graag bereid dat soort feiten over het hoofd te zien.

‘Was die verandering terecht?’

‘NEE!’

‘Was die rechtvaardig?’

‘NEE-EE!’

‘Of was het egoïstische arrogantie, en minachting voor zijn volk?’

‘JA!’

Hij zweeg even, zodat de opwindning iets kon zakken, en ging daarna op een wat lagere, redelijkere toon verder.

‘Kan een vrouw ons land in oorlogstijd leiden?’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Nee, dat kan ze niet. Vrouwen zijn niet sterk genoeg om onze vijanden te weerstaan. Wat weten vrouwen van oorlog en krijgszaken en bescherming van onze grenzen?’

Nu riep hij op tot een antwoord, door zijn armen uit te steken. En dat kreeg hij.

‘HELEMAAL NIETS! HELEMAAL NIETS!’

Hij spreidde zijn handen om de menigte weer wat te kalmeren en het werd rustiger. Toen het weer stil was ging hij verder. ‘Vrouwen zijn meelevend en goedaardig. Ze voeden onze kinderen op, en ze organiseren het huishouden en het gezinsleven. Daar zijn ze geweldig in. Maar...’

Hij liet weer even een stilte vallen en verhardde zijn toon. ‘Het is niet de taak van een vrouw om zich de mannenrol toe te eigenen, om mannenwerk uit te voeren, om de moeilijke be-

slissingen te nemen die bij het leiden van een land horen. De eigenschappen die haar zo geschikt maken voor de opvoeding en het huishouden, maken haar ongeschikt om ooit hard en toch rechtvaardig een land te leiden. Zo is het toch?’

‘JA-AA!’ Dit keer schreeuwde iedereen uit volle borst mee. Hij liet zijn blik over het publiek glijden, van links naar rechts, van achteren naar voren, en hij knikte.

‘Welnu, vrienden, de tijd is gekomen om op te treden. Om te veranderen wat onrechtvaardig is. Om deze goddeloze wet, waar niet om is gevraagd, terug te veranderen naar hoe het vroeger in dit land was. Staan jullie achter me?’

‘JA-AA!’ riepen ze.

Maar het was hem niet genoeg. ‘Staan jullie allemáál achter me? Wordt het weer zoals vroeger? Zoals het hoort? Zoals de goden het willen?’

‘JA! JA! JA!’

Hun instemming klonk zo oorverdovend hard dat de spreuwen, die in het bos zaten te slapen, geschrokken wegvlogen. *Vulpus Rutilus* wendde zijn blik even af om zijn triomfantelijke lachje te verbergen. Toen hij zijn gezicht weer in de plooi had, draaide hij zich weer naar zijn publiek. Hij sprak verder, zo zachtjes nu dat ze muisstil moesten zijn om hem te kunnen verstaan.

‘Welnu, vrienden, dan is de tijd van de Clan van de Rode Vos aangebroken. Over twee maanden zullen we niet ver van kasteel Araluen samenkomen, en dan krijgen jullie verdere aanwijzingen.’

HOOFDSTUK I

Ze naderden de verstopplaats van Maddie. Ze waren met z'n twaalf en vormden samen een lint, telkens op vijf meter afstand van elkaar, waardoor ze zestig meter van het terrein konden doorzoeken. Ze hadden allemaal een fakkel bij zich, die ze zo ver mogelijk omhooghielden om de langzaam invallende duisternis het hoofd te bieden. De zoekende mannen kwamen recht op haar af. Als ze door de linie heen kon breken of kon zorgen dat ze ongezien bleef, was ze vrij.

'Verstopplaats' was eigenlijk een beetje overdreven. Maddie lag namelijk gewoon op de grond tussen het kniehoge, half uitgedroogde gras, van top tot teen verborgen onder haar mantel.

In de velden links en rechts van waar ze lag, stond het gras zachtjes in de avondwind te wuiven en kwam het wel tot heuphoogte. Daar had ze zich beter verborgen kunnen houden voor de twaalf mannen die haar zochten. Maar ze had niet voor niets voor het kortere gras gekozen.

De mannen verwachtten natuurlijk dat een vluchteling ervoor zou kiezen om zich in zo hoog mogelijk gras te verstoppen en dus zouden ze daar het hardst zoeken. Het kortere gras waar ze nu lag bood weliswaar minder dekking, maar de twaalf zouden daar ook minder nauwkeurig zoeken omdat ze aannamen dat ze iemand die daar lag toch wel zouden zien.

Dat hoopte Maddie althans toen ze deze route door de zoeklinie koos. De velden aan weerszijden van haar waren boven-

dien smaller, waardoor de zoekende mannen daar dichterbij elkaar zouden lopen. En omdat ze verwachtten dat ze zich daar zou verstoppen, zouden ze daar beter opletten of er gekke dingen op de grond lagen.

Zoals iemand die zich onder een grijsgroene Jagersmantel probeerde te verstoppen.

Ook het afnemende daglicht was in haar voordeel. De zon was al achter de horizon verdwenen en een rode gloed aan de westelijke hemel zorgde voor lange schaduwen en langzamerhand meer schemering. Het licht van de fakkels hielp de speurders ook niet erg, want het flakkerde en het was instabiel, waardoor hun zicht nooit echt goed werd.

Ze merkte dat de gele gloed van een van de fakkels vlakbij was. De verleiding om even snel op te kijken was vrijwel onweerstaanbaar, maar ze hield zich in. Voordat ze de poging om door het cordon heen te breken begon, had ze haar gezicht met modder en vuil zo donker mogelijk gemaakt, maar in de schemering zou het toch bleek afsteken. Bovendien zou elke beweging de aandacht trekken. En dus bleef ze liggen, met haar gezicht naar beneden en met haar ogen gericht op de stoppeltjes gras vlak voor haar neus. Ze zag dat het gele licht van de fakkel voor trillende schaduwen achter de sprieten zorgde. Naarmate het licht dichterbij kwam werden de schaduwen korter.

Haar hart klopte in haar keel toen ze het ritselen van laarzen in het gras hoorde. Ze voelde het bloed door haar hoofd suizen.

Vertrouw op je mantel. De eeuwige mantra, die haar mentor haar net zo lang had laten herhalen tot het in haar hersenen gegrift stond, gonsde door haar hoofd. De zoeker kon haar hart niet horen kloppen. Dat was een geruststellende gedachte. En als ze doodstil bleef liggen zou hij haar ook niet zien. De mantel zou haar beschermen. Dat was vroeger altijd zo geweest, en dat zou nu weer zo zijn.

'Ik heb je gezien! Sta maar op en geef je over!'

De stem was heel dichtbij, op hooguit drie meter afstand. En hij klonk heel overtuigend. Heel even had ze de neiging aan de oproep gehoor te geven en op te staan. Maar net op tijd herinnerde ze zich de woorden van Will, toen hij haar had geleerd hoe je het beste ongezien kon blijven.

Ze zullen proberen je erin te laten lopen. Dan roepen ze dat ze je gezien hebben. Trap er niet in.

En dus bleef ze bewegingloos liggen. Weer hoorde ze de stem: 'Kom dan! Ik zei toch dat ik je gezien heb!'

Maar het klonk niet zo zelfverzekerd als de vorige keer. Er weerklonk twijfel in, alsof de spreker zelf ook wel begreep dat zijn truc was mislukt – of dat er zich in het halfhoge gras helemaal niemand schuilhield. Na een paar tellen stilte hoorde ze de man zachtjes vloeken en weer langzaam verder lopen. Zijn laarzen kraakten op de grassprietten en ze voelde dat hij haar al voorbij was – wat betekende dat hij recht voor zich uit keek en dus niet haar richting op. Ze zag hoe de dunne streepjes schaduw weer langer werden en naar links bewogen. De man liep dus naar rechts.

Ze merkte dat ze haar adem al een hele tijd had ingehouden en blies die nu langzaam uit. De spanning in haar lijf werd meteen minder. Haar hartslag zakte van een wilde galop terug naar een wat beheerstere draf.

Over een paar minuten zou hij haar voorbij zijn en kleine geluiden van haar niet meer kunnen horen. Ze wachtte en telde in zichzelf langzaam tot honderdtwintig en luisterde naar het geleidelijk wegstervende ruisen van de laarzen in het gras, tot ze ze niet meer kon horen. Ze spande haar spieren. Toen ze zich op de grond had laten vallen, was haar linkerarm gestrekt naar voren terechtgekomen en haar rechter onder haar lichaam. Ze wilde zich nu met die rechterarm een paar centimeter opdrukken, zodat ze langzaam van haar schuilplaats kon wegkruipen.

Ze zette met haar rechterarm voorzichtig af en voelde het ste-

kelige gras pijnlijk in haar handpalm prikken. Het zou fijn zijn als ze haar hand een klein stukje kon verschuiven naar een wat prettigere positie, maar ze wist dat ze dat beter niet kon doen.

Met onnodige bewegingen kon ze haar positie verraden. Ze moest het ongemak maar op de koop toe nemen. Ze zou haar arm natuurlijk wel bewegen als ze over de grond probeerde weg te tijgeren, want als ze hier niet voor altijd wilde blijven, moest dat nu eenmaal gebeuren. Ze begon haar spieren aan te spannen om weg te komen.

Maar stopte meteen weer.

In het gras vlak voor zich hoorde ze iets, een vaag en nauwelijks waarneembaar geluid. En hoe zacht het ook geweest was, het deed haar denken aan een andere goede raad die Will haar had meegegeven.

Soms werken ze met een laatste man, hoorde ze zijn rustige stem vanbinnen tegen haar praten. Nog een zoeker, een meter of tien achter de linie aan, die uitkijkt naar mensen die de eerste speurtocht hebben doorstaan en tevreden willen opstaan. Het is een stokoude list, maar je moest eens weten hoeveel mensen erin trappen.

Ze ontspande zich weer en wachtte, opnieuw met haar gezicht naar beneden. Daar hoorde ze het geluid nogmaals, en nu herkende ze het. Degene die eraan kwam tilde zijn voeten bij elke stap hoog op en zette die dan plat op de grond, zodat het ruisen door het gras of het over de grond schuifelen van een laars hem niet kon verraden. Ze had zelf ook geleerd om op die manier te lopen als ze zo stil mogelijk moest doen en ze begreep dat deze laatste man de kunst van het geluidloos voortbewegen heel goed beheerste.

Ze spitste haar oren, op zoek naar een geluidje waaruit ze kon opmaken hoe dichtbij hij was en uit welke richting hij kwam. Ze vermoedde dat hij iets rechts van haar liep en diagonaal door het veld bewoog, zodat hij vlak langs haar zou komen. En voorlopig zag ze nog geen enkel teken van een fakkel. Ze beet van

frustratie op haar lip. Met een fakkel had hij flakkerend, ongelijk licht gehad, wat haar alleen maar meer kans had gegeven om zich verborgen te houden. Het licht van de fakkel vlak bij zijn gezicht zou er bovendien voor zorgen dat hij maar weinig van zijn omgeving kon zien. Nu het bijna helemaal donker was, had de zoeker eigenlijk vooral last van een fakkel.

Hij was vlakbij. Hoe goed hij zijn best ook deed om stil te zijn, Maddie hoorde allerlei kleine geluidjes. Doordat hij gelijkmatig en ritmisch voortbewoog kon ze hem volgen. En toen ze eenmaal zijn ritme doorhad, wist ze wanneer ze de volgende nauwelijks hoorbare voetstap kon verwachten.

Hij was nu heel dichtbij. Maar hij liep voor haar langs, ging links aan haar voorbij en ze wist dat ze aan hem was ontsnapt. Ze merkte dat zijn volgende stap bij haar vandaan ging en kon een gevoel van triomf nauwelijks onderdrukken. Nog drie stappen die kant op en ze was vrij.

Maar om een onverklaarbare reden liep hij plotseling weer terug en bewoog hij zich parallel aan waar ze lag. Haar hartslag vloog weer omhoog, want ze begreep dat hij haar nu wel erg makkelijk kon vinden.

Ineens voelde ze zijn voet boven op haar linkerhand. Door zijn manier van lopen kwam zijn volle gewicht erop, wat een snijdende pijn veroorzaakte.

‘Au!’ Het was eruit voor ze er erg in had.

Door de pijn probeerde ze onwillekeurig haar hand weg te trekken, net op het moment dat hij zijn voet wilde weghalen omdat hij voelde dat hij op iets hobbeligs stond. De laatste man slaakte een triomfantelijke kreet, en meteen daarna voelde ze een ijzeren greep op de achterkant van haar mantel, pal onder de kap, en trok hij haar overeind.

‘Hebbes!’ zei hij met onverholten tevredenheid. Hij draaide haar om tot hij haar gezicht kon zien. Tegelijk riep hij de andere zoekers: ‘Hier! Ik heb hem!’

Hij schoof haar kap naar achteren en bekeek haar gezicht wat beter.

‘Kijk nou, jij bent geen “hem”, hè?’ zei hij. ‘Ben jij niet die leerling van Will Verdrag? Ja, hè? Dan ben je een héél mooie vangst.’

Ze spartelde nog even tegen in de hoop zich los te worstelen, maar ze wist dat deze oefening voor haar voorbij was. De overige zoekers hadden de kreet van de man gehoord. Ze kwamen snel om hem en zijn prooi heen staan, en de fakkels verlichtten hun lachende gezichten.

‘Pech gehad,’ zei een van hen, een knappe vierdejaarsleerling. ‘Het was je bijna gelukt.’

Hij knikte in de richting van de rand van het veld en ze kon ondanks de ijzeren greep van haar overwinnaar net ver genoeg draaien om te kijken waar hij op doelde. Ze was nog geen vijftig meter verwijderd van het hutje dat ze voor haar opdracht had moeten bereiken. Het was dat die lompe laatste man met zijn grote poten op haar hand was gaan staan, anders had ze het gehaald.

En dan zou ze haar eindejaarsopdrachten allemaal met succes hebben volbracht.

Honderd meter verderop bekeken Will Verdrag en Gilan vanaf een heuvel toe hoe de zoekers zich in het grasveld om Maddie en haar veroveraar verzamelden. Zelfs van deze afstand en in deze schemering zorgden de fakkels voor voldoende verlichting om te kunnen zien hoezeer Maddie baalde.

‘Dat was pure pech,’ zei Gilan. ‘Ze was er bijna. En ze deed alles goed.’

‘Nou, tot het moment waarop ze keihard “au!” riep in elk geval wel,’ lachte Will.

Gilan keek zijn oude vriend van opzij aan. ‘Dat zei ik, pure pech.’

‘Halt zei altijd dat een Jager zijn geluk afdwingt,’ antwoordde Will.

‘Ik zou bijna denken dat je blij bent dat ze haar te pakken kregen,’ zei Gilan.

Will haalde zijn schouders op. ‘Nou, blij niet. Maar ik vind het ook weer niet zó erg,’ gaf hij toe. ‘Ze was op weg naar de perfecte score, en dat had ik liever niet gehad. Dat was niet goed voor haar ego geweest.’ Hij aarzelde even. ‘En ook niet voor mij.’

‘Je weet geloof ik waar je het over hebt, hè?’ vroeg Gilan.

Will knikte. ‘Ze had aan het eind van haar tweede jaar een perfecte score,’ zei hij. ‘En dat heb ik drie maanden lang moeten aanhoren. Elke keer als ik haar probeerde te verbeteren of wilde uitleggen dat ze iets misschien beter op een andere manier kon doen, ging ze tegen me in. Ze kan namelijk nog weleens koppig zijn.’

Gilan knikte. ‘Klopt. Maar je moet toegeven dat ze heel goed is.’

‘Ja, dat is waar. Maar ze is ook een kind van haar moeder. Kun je je voorstellen hoe Evanlyn zich had gedragen?’

Dit keer schoot Gilan in de lach. ‘Je praat toch niet op een neerbuigende manier over hare koninklijke hoogheid prinses Cassandra, hè?’ Hij vond het vooral grappig dat Will de prinses altijd maar bleef aanspreken bij de naam waar ze naar luisterde toen ze elkaar voor het eerst hadden ontmoet.

Will knikte instemmend. ‘Jazeker wel,’ zei hij. ‘Hoe vaker ik naar Maddie kijk, hoe meer ik haar moeder in haar zie.’

‘En dat verklaart natuurlijk waarom ze zo ambitieus is,’ stelde Gilan vast.

‘Inderdaad,’ stemde Will in. Hij kwam overeind en leunde even tegen een boomstam. De zoekers en hun prooi liepen terug naar het verzamelveld. De rij fakkels vormde in het duister

een vrolijk dansend lint van lichtjes. 'Kom, we gaan ook naar het kamp,' zei hij. 'Dan kunnen we even naar de nabespreking luisteren.'